

JÍDLA S CHUTÍ VZPOMÍNEK

Román

JUTA TAKAHAŠI

přeložila Markéta Linhart

**JÍDLA
S CHUTÍ VZPOMÍNEK**

CHIBINEKOTEI NO OMOIDEGOHAN:
Kuroneko to Hatsukoi Sandwich by Yuta Takahashi
Text © Yuta Takahashi 2020
All rights reserved.

*Všetchna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Markéta Linhart, 2025
Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5983-5 (pdf)

JÍDLA S CHUTÍ VZPOMÍNEK

JUTA TAKAHAŠI

přeložila
Markéta Linhart

OBSAH

Strakatý kocour a dušená <i>ainame</i>	5
Černý kocour a sendvič od první lásky	55
Mourek s bílou náprsenkou a arašídová rýže	111
Personálka ze Zastávky u Kocourka	167

**STRAKATÝ KOCOUR
A DUŠENÁ AINAME**

Ainame (hřebeník japonský)

Jedná se o lehkou a chutnou rybu nejvyšší kvality hojně se vyskytující poblíž skalnatých pobřeží či korálových útesů bohatých na potravu. Loví se také na pobřeží prefektury Čiba, a to hlavně v období mezi létem a zimou. Chutná výborně syrová, smažená či vařená.

Na obloze plachtili raci. Z televize a ilustrovaných kní-
žek věděla, jak vypadají, ale naživo je viděla poprvé. Je-
jich volání znělo jako mňoukání koček – však se rackům
nadarmo nepřezdívá „mořské kočky“. Ten plačtivý zvuk
jí připomínal nářek ztraceného koťátka.

Téměř dvacetiletá Kotoko Niki přijela do malého
města na pobřeží Tokijského zálivu v prefektuře Čiba.
Jasně nebe i moře hrály domodra a před ní ležela rozsáh-
lá písčiná pláž, podél které vedla úzká nedlážděná cesta.
Místo asfaltu byla pokrytá bílými mušlemi. Podle poky-
nů, jež Kotoko telefonicky obdržela, měla pokračovat po
této cestě, dokud nedojde ke „Kocourkovi“.

Zastávka u Kocourka byl název malého bistra, kam
právě Kotoko mířila. Nacházelo se přímo na pobřeží.
Možná to bylo tím, že bylo teprve devět hodin ráno, ale
na pláži nikdo nebyl. Vlastně po celou cestu sem téměř
nikoho nepotkala. Bylo to opravdu malé tiché město, ne
jako Tokio, odkud Kotoko pocházela.

„Přímořské městečko...“ zamumlala si pro sebe, zatímco pozorovala rozlehlou písčnou pláž a racky poletující vysokona nebi. Po chvíli zamyšlení se vydala po bílé cestičce. S každým jejím krokem mušle až příliš hlasitě zapraskaly. Měla pocit, že tím hlukem probudí snad celé město.

Přestože byla již polovina října, stále ještě nenastalo podzimní počasí. Horké letní teploty pokračovaly a na modré obloze bez jediného mráčku zářilo pronikavé slunce. Kotoko byla ráda, že se nakonec rozhodla vzít si svůj klobouk s širokou krempou. Alespoň ji chránil před vlezlými paprsky. K bílému klobouku si vzala bílé letní šaty. Pobledlé Kotoko s dlouhými černými vlasy tento úhledný, třebaže malinko staromódní styl slušel.

Jako elegantní mladá dáma z období Šówa. Alespoň tak ji škádlivě označoval její o dva roky starší bratr Juito. Jen si na jeho slova vzpomněla, začaly se jí do očí drát slzy. Ne proto, že by ji ta poznámka ranila, ale protože svého bratra navždy ztratila.

Juito už bohužel není na tomto světě. Zemřel před třemi měsíci. A byla to její vina.

Stalo se to jednoho večera, zrovna když vysokoškolákům začaly letní prázdniny. Kotoko se vydala do knihkupectví. Její oblíbený spisovatel vydal novou knihu, a tak si ji šla koupit do velkého obchodu poblíž nádraží. Nakupovat na internetu sice bylo velmi pohodlné, ale

Kotoko mrzelo, jak kamenné prodejny jedna po druhé bankrotují, a tak se jich pokud možno snažila využívat.

„Zajdu do knihkupectví,“ ohlásila rodičům a vyšla z domu. Kniha, kterou hledala, byla asi velice populární, protože byla vystavená hned u vchodu. Rychle si ji koupila a vyšla ven. Bylo šest hodin večer a zapadající slunce ji oslepovalo. Přimhouřila oči a bezděčně zamířila pohledem k nádraží, kde uviděla svého bratra.

„Juito!“ zavolala na něj.

„Jé, Kotoko,“ odpověděl.

Jejich setkání bylo sice náhodné, ale nikoliv překvapivé. Nádraží i knihkupectví se nacházely velice blízko jejich domu – pěšky sotva deset minut. A protože měli oba v plánu být do večere doma, nebylo zas tak zvláštní, že na sebe narazili. Navíc to nebylo poprvé, co se takto náhodou setkali, takže ani jeden z nich nebyl příliš překvapený.

„Jdeš domů?“

„Jo.“

Víc si toho neřekli a vydali se společně na cestu. Ani při chůzi se nebavili. Kráčeli v naprostém tichu. I sourozenci, kteří spolu vychází tak dobře jako oni dva, si občas nemají co říct. A právě proto, že spolu měli tak hezký vztah, se nemuseli za každou cenu nutit do konverzace. Kotoko přemýšlela jen o knize, kterou si koupila, a těšila se, až si ji doma přečte. Ani na chvíli ji nenapadlo, že by měl její poklidný život brzy skončit. Byla tak zabraná

do svých myšlenek, že přítomnost svého bratra vůbec nevnímala.

Zhruba po pěti minutách chůze museli zastavit na semaforu. Úzká křižovatka s přechodem pro chodce vedla přímo k nádraží, a proto tam čekal velký dav lidí. Kotoko neměla žádnou zlou předtuchu. Jen tak tiše stála a čekala. Ani nezvedla hlavu a nepodívala se na bratra. Netušila, jak se tvářil, když tam stál a čekal na zelenou.

Rozsvítla se za okamžik. Kotoko se vydala přes přechod. Ani tentokrát se na bratra nepodívala. Byla už za polovinou přechodu, když najednou zaslechla hukot motoru. Otočila se a uviděla, jak se přímo na ni řítí auto. Blížilo se obrovskou rychlostí.

Srazí mě!

Cítila nebezpečí, ale tělo jí jakoby zamrzlo a odmítalo se pohnout. Byla vyděšená. Nohy jí hrůzou ztěžkly. Přemožena strachem přivřela oči. V tu chvíli ji cosi silně udeřilo do zad. Na okamžik ji napadlo, že do ní narazilo auto, ale ten úder přišel z jiného směru. Pochopila, že ji někdo prudce odstrčil. Kotoko ztratila rovnováhu, upadla a odkutálela se na protější chodník. Odřela si koleno a loket, ale srážce s autem se vyhnula.

Co se stalo?

Kéž by se to nikdy nedozvěděla. Kéž by nikdy nespátřila, co se událo. Jenže hned jak dopadla na chodník, ohlédla se a uviděla. Měla ty oči nechat zavřené, ale už bylo pozdě.

Ten, kdo Kotoko odstrčil a zachránil jí tak život, byl její bratr. Strčil do ní vši silou těsně předtím, než ji auto stihlo srazit.

„Proč...?“ Její tichý hlas nikdo neslyšel. Kotoko vyvázla, ale její bratr takové štěstí neměl. Auto, které se vrátilo na přechod, ho srazilo. Ležel nehybně uprostřed silnice jako loutka, které někdo přestříhl vodicí provázky. Jen tam ležel celý zkroucený v nepřírozené poloze a ani se nepohnul.

Ozval se klakson a někdo zakřičel. Najednou se rozeznělo vícero hlasů.

„Zavolejte sanitku!“

„Zavolejte policii!“

„Hej, jsi v pořádku?“

Poslední dotaz patřil Kotoko. Věděla to, ale nedokázala odpovědět. Nemohla odvrátit zrak a nezmohla se na jediné slovo. Jen dál hleděla na bratrovo bezvládné tělo a nereagovala na žádné dotazy kolemjdoucích. Měla pocit, že šeptá jeho jméno.

Uslyšela sirény sanitek a policejních vozů. Ale když záchranáři dorazili, Juito už byl mrtvý.

Kotoko kráčela po cestičce z bílých mušlí. Slzy, které se jí draly do očí, už nešly zastavit. Všechno kolem ní bylo rozmazané.

Od bratrovy smrti plakala každý den, ale takhle na veřejnosti by plakat neměla. Jestli slzy nezastaví, než dojde

do bistra, bude to ostuda. Navíc jí brzy naběhnou oči. Aby tomu zabránila, zastavila se a zvedla hlavu. Modré nebe bez mráčku se táhlo do nekonečna a jako by ji pohlcovalo.

Trochu se uklidnila. Pohlédla na hodinky. Do rezervovaného času jí zbývalo pár minut.

Musím si pospíšet.

Vzchopila se a znovu se chystala vykročit, když se to stalo. Zničehonic zavál silný přímořský vítr. Překvapilo ji to, protože počasí bylo do té doby klidné. Teď však vítr mocně zadul a odvál jí klobouk.

„To ne!“ vykřikla. Bílý letní klobouk se vznesl vysoko nad ni a zamířil k moři. Jestli ho nechytí, utopí se jí. Mohla se za ním rozeběhnout, anebo se ho vzdát. Ale byl to její oblíbený klobouk. Nedokázala ho nechat být. Přestože běh vždycky nesnášela, pustila se za kloboukem, jak nejrychleji uměla.

A v tu chvíli ho uviděla. Míhl se kolem ní stín muže. Utíkal. Stejně jako ona se snažil dohnat bílý klobouk. To jí však došlo až mnohem později. Ve chvíli, kdy ji míjel, byla tak překvapená, že se nezmohla na jediné slovo. Zezadu ten běžící muž totiž vypadal úplně stejně jako její bratr. Byl vysoký a svalnatý. I vlasy měl trochu delší, stejně jako on.

„Juito...“ zašeptala, ale nejspíš ji neslyšel. Ani se neohlédl a s rozběhem vyskočil proti vycházejícímu slunci. Obestřelo jej světlo a najednou vypadal jako anděl

s roztaženými křídly. V tu chvíli Kotoko napadlo, že její bratr vstal z mrtvých.

Stal se zázrak! pomyslela si.

Celou dobu myslela jen na něj. Přišla až sem, jen aby se s ním znovu setkala. Doufala v zázrak a ten se stal. Větší štěstí ji snad potkat nemohlo.

Ale mýlila se.

Žádný zázrak se nekonal.

Došlo jí to po chvíli.

Muži se podařilo klobouk zachránit. Ve skoku jej zachytil pravou rukou, zrovna když se klobouk vznesl nad moře, a dopadl nohama zpět na písčitou pláž. Otočil se a Kotoko jasně zahlédla jeho tvář. Muselo mu být teprve lehce přes dvacet let, ale to bylo jediné, co měl s jejím bratrem společné. Nedalo se ani říct, že to byl muž. Působil spíše jako mladý chlapec. Juito byl velice svalnatý a mužný. Takový typ, kterému sluší opálení. Tenhle chlapec byl pobledlý, měl vlídnou tvář a nosil brýle s tenkými obroučkami.

Nejsou to spíše holčičí brýle? napadlo Kotoko, ale musela uznat, že mu i přesto sluší. Vypadal jako hrdina z nějaké dívčí mangy. Takový ten vlídný typ, do kterého se hlavní hrdinka zamiluje až po uši.

Chlapec přistoupil ke Kotoko a podal jí klobouk.

„Tady máte.“

Nejen jeho tvář, ale i jeho hlas byl velice přívětivý. Měla pocit, že ho už někdy slyšela, ale neměla čas vzpomínat.

Musí mu přece rychle poděkovat, když už jí ten klobouk chytil.

„Děkuji.“ Vzala si od něj klobouk a lehce se uklonila. Připadala si však stále jako omámená, protože dokázala myslet jen na svého bratra.

A kde se tu ten chlapec vlastně vzal? Vždyť tu široko daleko nikdo nebyl. Přišlo jí to zvláštní, ale ještě podivnější bylo, co chlapec vzápětí řekl.

„Vy jste Kotoko Niki, že?“

Jak je možné, že zná její jméno, když se nikdy neviděli?

„A... Ano, jsem,“ potvrdila mu překvapeně. „Ale... Vy jste kdo?“ dodala s obavami.

Sama Kotoko sice mluvila velmi zdvořile, ale chlapec se vyjadřoval ještě formálněji. Hluboce se uklonil a spustil:

„Omlouvám se, že jsem se nepředstavil dřív. Jsem Kai Fukuči ze Zastávky u Kocourka. Velice děkuji za vaši dnešní rezervaci.“

Ten chlapec s drobnými brýlemi byl zaměstnanec bistra, kam Kotoko mířila. Uvědomila si, že jeho hlas slyšela po telefonu, když si dělala rezervaci.

Po bratrově pohřbu jako by u nich doma vyhasl veškerý život. Všichni spolu přestali mluvit. Otec byl zaměstnancem malé družstevní záložny a matka měla brigádu v supermarketu. Oba byli velice tiší a mírní lidé.

„Tvoji rodiče vypadají velice mile,“ říkávaly všechny její kamarádky, kdykoliv přišly na návštěvu. A měly

pravdu. Rodiče Kotoko byli vždy velice laskaví, nikdy je neslyšela ani zvýšit hlas. A Juito byl jejich úžasný syn, na kterého byli hrdí. Už od základní školy mu šlo nejen učení, ale i sport. Na nižší střední škole se dokonce stal předsedou třídy. Nikoho nepřekvapilo, když se dostal na nejprestižnější střední školu v jejich oblasti a později se na první pokus dostal na právnickou fakultu soukromé univerzity pověstné svou náročností. Všechno šlo jako po másle. Všichni čekali, že se po studiu stane prokurátorem nebo obhájcem, ale to se spletli. Po prvním ročníku na vysoké škole Juito zničehonic prohlásil, že končí. Kotoko to překvapilo a jejich rodiče byli přímo v šoku.

„Co tím jako myslíš?“

„A co budeš bez školy dělat?“ vyptávali se ho dokola. Z obličeje se jim vytratila barva a bylo jasné, že s jeho rozhodnutím nesouhlasí. Juito se jim podíval zpříma do očí.

„Chci se naplno věnovat herectví,“ řekl rozhodně.

Potom, co splnil přijímací zkoušky na univerzitu, se Juito přidal k malému místnímu divadlu. Kotoko věděla, že to není jen obyčejný koníček, ale nečekala, že by kvůli tomu skončil se školou. Jejich rodiče to do té doby také ani nenapadlo.

„A to nemůžeš pokračovat ve studiu a přitom hrát v divadle?“ ptali se ho. Bylo pochopitelné, že nechtějí, aby přestal studovat, když už se dostal na jednu z nej-slavnějších univerzit.

„Ne. Chci se tomu věnovat naplno, a ne jen tak napůl,“ odpověděl jim, ale rodiče jeho slova nepřijali.

„Věnovat naplno... To chceš být hercem?“

„Budu hercem.“

Jeho odpověď byla naprosto jasná. Ve tváři měl vepsáno, že je skálopevně rozhodnutý. Byl přesvědčený, že se bude živit herectvím.

„Víš, jak je to těžké?“ zeptala se ho matka. Její otázka byla na místě. Kotoko sice přesně nevěděla, jak to chodí, ale bylo jí jasné, že jen hrstka herců se dočká skutečného úspěchu. Pokračovat ve studiu a stát se právníkem by jistě byla bezpečnější volba. Ale Juito neustoupil.

„Vím, že to není jednoduchý, ale je to výzva, které se chci postavit.“ V jeho slovech nebyla ani známka pochybnosti. Jako by správnou cestu viděl před sebou. „Život mám jen jeden a nechci si na smrtelný posteli nic vyčítat.“

Jeho sebevědomá slova rodiče přesvědčila. Úspěchu dosáhne do tří let. A pokusí se také získat roli v televizním seriálu. Pokud se mu to nepodaří, složí přijímací zkoušky na státní univerzitu a stane se úředníkem. Rodiče mu na to kývli. Možná si mysleli, že nemá smysl se s ním dál dohadovat, když už je zjevně rozhodnutý, a v duchu se smířili s tím, že jejich syn holt bude úředníkem. Upřímně, Kotoko si říkala to samé. Stát se hercem a hrát v televizním seriálu jí připadalo jako téměř nespílitelný sen.

Jenže Juito jim všem ukázal. Během tří let opravdu dosáhl úspěchu. Zrovna když Kotoko udělala přijímací zkoušky na vysokou školu, získal velkou divadelní roli a o rok později udělal konkurz do televizního seriálu, kde měl hrát nejlepšího přítele hlavního hrdiny. A třebaže natáčení ještě ani nezačalo, v časopise se o něm zmiňovali jako o mladém a nadějném talentu. Dokonce se párkrát objevil i v televizi.

„To je teda něco!“ pronesl otec a těmi slovy uznal, že si Juito zvolil správně. Matka si zase vystříhla a schovala ten článek z časopisu. Oba se moc těšili, až seriál poběží v televizi. I Kotoko byla na bratra velice pyšná.

„Brácho, jsi úžasnej!“

Moc dobře věděla, kolik úsilí ho jeho úspěch stál. Šel za svým snem, skončil se školou a pracoval tak tvrdě, až skoro potil krev. Měl samozřejmě také talent, ale zároveň na sobě pracoval víc než kdokoliv jiný. Často ho viděla, jak v blízkém parku poblíž provozuje různá hlasová cvičení.

„Život mám jen jeden a nechci si na smrtelný posteli nic vyčítat.“

To bylo sice jeho moto, ale nakonec výčitky jistě měl. Zemřel totiž, aniž si splnil svůj sen.

Po jeho smrti šel život dál. Jen z jedné čtyřčlenné rodiny se stala rodina tříčlenná. Jeden člen zemřel, aby

ten druhý mohl žít. Kdyby ji tenkrát Juito nezachránil, Kotoko by jistě zemřela. A naopak on by zůstal naživu.

Neměl jsi kvůli mně zahazovat vlastní život, myslela si Kotoko upřímně. Nepřála si zemřít, ale zároveň nechtěla žít na jeho úkor. Juito měl talent. Měl hodně fanoušků. Věděla to, protože chodívala na jeho představení. Kotoko divadlo zajímalo. Ráda se na něj chodila dívat, často i na zkoušky. Několikrát se dokonce dostala až na jeviště, když ji ředitel požádal o pomoc. Malá divadla měla vždy nedostatek herců, takže nezbyval nikdo, kdo by hrál malé komparzní role.

„Kotoko, ty máš talent,“ řekl jí po jejím druhém vystoupení ředitel Kumagai. Jeho jméno se zapisovalo znakem pro medvěda, což k němu dokonale sedělo – byl totiž náramně zavalitý a zarostlý. Vypadal na čtyřicet nebo padesát, ale údajně byl jen o necelých deset let starší než Juito. Byl to právě on, kdo divadlo založil a kdo rozpoznal Juitovo nadání. Vypadal jako drsňák, takže mu z cesty uhýbali i pouliční delikventi, ale oči měl vlídné, a když se usmál, působil velice šarmantně. Možná právě díky němu začala Kotoko vystupovat, třebaže byla dost nesmělá. Kumagai měl v sobě nějaké kouzlo, které lidi přitahovalo.

„Prosím vás, jaký talent...?“

Byla to přece jen role náhodné kolemjdoucí bez jakékoliv repliky. Kotoko si myslela, že si z ní jen dělá legraci, ale ředitel Kumagai mluvil vážně.

„Když jsi na jevišti, všechno je najednou takové veselější. Je jedno, že nemáš žádný text. Stačí, abys prošla kolem, a hned všechny okouzlíš.“

Něco takového slyšela poprvé. Vždy byla velice ostýchavá. Ve škole sedávala v koutě a s nikým se moc nebavila. Byla pravým opakem svého populárního bratra. A všichni, kdo je znali, to věděli. Ředitel Kumagai však v chválení neustával. „Dokonce bych řekl, že působíš ještě lépe než tvůj bratr,“ pronesl s vážnou tváří, třebaže to Kotoko nutně znělo jako vtip. Někdo jiný však s Kumagaiem souhlasil.

„Já si myslím to samé.“

Byl to Juito. Její bratr, který do té doby jen tiše poslouchal, nyní řediteli přitakal:

„Sice jsem hrál hlavní roli, ale diváci viseli pohledem na tobě.“

„Ale to spíš proto, že mi to moc nešlo, ne?“

„Kdepak, prostě jsi je uchvátila. Jestli dokážeš získat srdce diváků takovou malou komparzní rolí, znamená to, že máš opravdu talent.“

„Nedělej si ze mě srandu,“ zaprotestovala Kotoko, ale Juito jen pokrčil rameny, jako by si myslel své. *Tak přece jen si dělá legraci.* Kotoko se ho chystala znovu napomenout, ale Kumagai jí skočil do řeči.

„Nechceš se herectví věnovat víc? Věřím, že bys dokázala Juita překonat.“

„To je nesmysl,“ odmítla kvapně. Měla sice divadlo velmi ráda, ale určitě neměla žádný talent a rozhodně

se nechystala věnovat hraní víc. Stačilo jí schovávat se v bratrově stínu. Role náhodné kolemjdoucí bez jediné repliky je pro ni jako stvořená. Navíc vystupovala jen díky němu.

A proto už po bratrově smrti do divadla nevkočila. Také přestala chodit do školy. Nechtělo se jí nic dělat a kamkoliv chodit. Zůstávala zavřená ve svém pokoji a vycházela, pouze když šla navštívit bratrův hrob.

Do toho přímořského městečka se vypravila jen kvůli tomu, co jí řekl Kumagai. Kumagai nebyl jen ředitelem divadla, byl také Juitovým dobrým přítelem. O víkendech spolu jezdili na motorkách ke skalnatým pobřežím, odkud lovíli ryby. Nezřídka se vydali i hodně daleko.

Kotoko se s ním znovu setkala u bratrova hrobu. Jednoho dne přišla na hřbitov a spatřila ho, jak se tiše modlí u Juitova náhrobku. Nejradši by se setkání vyhnula, ale kdyby před ním utekla, vypadalo by to divně, a ani k tomu neměla energii. Když se přiblížila k hrobu, Kumagai si jí všiml.

„Rád tě zase vidím.“

„Já vás. Děkuji vám za všechno.“

Kotoko doufala, že setkání odbydou výměnou zdvořilostních frází, ale Kumagai se opět chopil slova.

„Jíš pořádně?“

Jistě se jí zeptal, protože měla propadlé tváře. Jíst jí nechutnalo. Přemáhala se a jedla jen tolik, aby se

nezhroutila. Někdy zapomínala vzít za celý den do úst. Ani tentokrát ještě od snídaně nic nepozřela.

Ale o tom se s ním nechtěla bavit. I kdyby mu o tom řekla, nic by se nezměnilo.

„Ano, jím pořádně,“ odpověděla. Kumagai mlčel, jako by tušil, že mu lže, a jen na ni ustaraně hleděl. Aby se vyhnula jeho pohledu, sklopila zrak k rodinnému náhrobku. Byl krásně čistý. Rodiče ho asi vyčistili. Náhrobek byl starý, sloužil už několika generacím, ale teď se leskl čistotou. Představovala si, jak ho její rodiče leštili hadříkem. Myslela na ně. Určitě při tom plakali. Vždyť jim umřel jejich milovaný syn.

Neměl mě zachraňovat, pomyslela si a při pohledu na hrob to málem řekla nahlas. Nemohla se ubránit výčitkám, že sama přežila. Do očí se jí začaly drát slzy. Několikrát polkla, aby se nerozplakala, a v tu chvíli zaslechla Kumagaiův hlas: „Znáš Zastávku u Kocourka?“ Ta otázka přišla tak náhle, že se zarazila a slzy ji přešly.

Co to tak najednou vytáhl? pomyslela si a odpověděla otázkou: „To je nějaká restaurace?“ Znělo to spíš jako nějaká autobusová zastávka nebo malé vlakové nádraží, ale z nějakého důvodu měla pocit, že mluví o restauraci či hospodě.

„No, restaurací bych to nenazval, spíš je to takové bistro v jednom přímořském městečku. Je to na pobřeží Tokijského zálivu v prefektuře Čiba. Neslyšela jsi o něm?“

Ten název slyšela poprvé v životě. Prefekturu Čiba navštívila jen párkrát, ještě když bratr žil, jezdili spolu jednou či dvakrát do roka do tamního Disneylandu. A už vůbec si nevzpomínala, že by tam kdy jedla v nějakém bistru.

„Ne...“, podívala se na něj tázavě a Kumagai začal vysvětlovat.

„Zašli jsme tam občas, když jsme jezdili na ryby. Pracuje tam taková pěkná padesátiletá dáma a...“ Zarazil se a pak dořekl: „Vaří vzpomínková jídla.“

I tohle slyšela poprvé. Vzpomínkové jídlo. Znělo to jako něco, co by měla znát, ale neznala.

„Je to jako *kagezen*.“

Tenhle termín už slyšela. Říkalo se tak jídlu, jež rodina připravuje navíc pro členy, kteří jsou dlouho mimo domov, a modlí se tak za jejich bezpečí. Někdy se tak označovalo i jídlo vařené pro zesnulé u příležitosti zádušních obřadů.

Kumagai měl asi na mysli spíš ten druhý význam. Na Juitově pohřební hostině i na hostině po zádušní mši měli takové jídlo také připraveno.

„Kdo sní vzpomínkové jídlo ze Zastávky u Kocourka, uslyší hlas milované osoby. Oživí to jeho vzpomínky.“

„Hlas milované osoby...“, zopakovala Kotoko, ale vůbec to nechápala. *Co se tím snaží říct?*

„Hlas zemřelého.“

„Cože?“

„Když sníš to vzpomínkové jídlo, uslyšíš nebožtíkův hlas. Někdy se ti dokonce i zjeví.“

Nebožtík se zjeví?

„Chápeš, co se ti snažím říct?“ zeptal se a Kotoko jen zavrtěla hlavou. Jak by mohla něco takového chápat?

„Když tam zajdeš, možná si s Juitem budeš moci ještě naposled promluvit. To se ti snažím říct.“

Rozuměla, ale nevěřila. Spíš to znělo jen jako nějaký opravdu hloupý vtip.

Jenže Kumagai se tvářil naprosto vážně. Nezdálo se, že by jí lhal. Navíc to byl přece Juitův dlouholetý přítel a rádce. A na pohřbu plakal ze všech nejvíc.

Jistě mluví pravdu. Cítila to. Sice to znělo jako výmysl, ale věřila mu. Nebo se o to alespoň pokoušela. Ale pro jistotu se ho ještě musela zeptat.

„Takže se s Juitem opravdu ještě setkám?“

„To nevím. Ale možná ano,“ odpověděl. To slovíčko „možná“ jí stačilo. Na návštěvu bratrova hrobu úplně zapomněla a místo toho se začala vyptávat: „Řekněte mi o té Zastávce u Kocourka všechno, co víte.“

„Tady Zastávka u Kocourka,“ ozval se z telefonu chlapec-ký hlas, když Kotoko zavolala na číslo, které jí dal Kumagai. Tehdy to ještě nevěděla, ale ten hlas patřil Kaiovi.

„Chtěla bych udělat rezervaci.“

„Máme otevřeno jen dopoledne do deseti hodin, vyhovuje vám to?“

„Dopoledne?“

„Ano, do deseti. Je to v pořádku?“

„No... Dobře. Můžu vás tedy poprosit?“ požádala nejspíše. Jaká nevšední provozní doba. Nějak jí nesesedělo, že zrovna v takovém bistru podávají *kagezen*, ale samozřejmě mají právo mít otevřeno, jak se jim zachce. Když vyrazí hned prvním ranním vlakem, měla by to stihnout.

„Jak si rače přát.“

Mluvil tak zdvořile, že to působilo až staromódně. Hlas měl však velice jemný a vlídný, což Kotoko dodávalo pocit jistoty, takže se vůbec necítila nervózní, když s ním hovořila.

„Uvaříte mi vzpomínkové jídlo?“

„Samozřejmě,“ odpověděl bez zaváhání. Kotoko mu sdělila své jméno a telefonní číslo.

„V bistru se pohybuje kočka, nebude vám to vadit?“ zeptal se, jako by si na to vzpomněl až na poslední chvíli. Asi to bude ten kocour, podle kterého je bistro pojmenované. Vzhledem k názvu jí to nepřišlo zvláštní. Kočky jí nevadily a neměla na ně alergie, tak klidně odpověděla: „Ne, to je v pořádku.“

„Děkujeme za pochopení.“

Představila si, jak se mluvčí na opačném konci uklání. Cítila z něj upřímnost a zalíbil se jí.

„Budeme vás tedy s dovolením očekávat. Velice vám děkujeme za rezervaci.“ Až do konce byl samá zdvořilost.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Jídla s chutí vzpomínek***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.